
**Hurting and Healing: Tänk dig ett annat kulturarv
Tensta konsthall 19.3–28.8 2022**

**Brook Andrew DAAR Sandi Hilal Alessandro Petti Jeannette Ehlers La Vaughn
Belle FCNN Edi Hila Patricia Kaersenhout Manjot Kaur Taus Makhacheva Renzo
Martens CATPC Rabih Mroué Otobong Nkanga Katarina Pirak Sikku**

Norra Sidan

Tensta konsthall

**Jonas Staal Orten Odlar Charles Esche Susanne Ewerlöf Cecilia Widenheim
Fältbiologerna Mårten Snickare Hanni Kamaly Jonas Monié Nordin Michael
Barrett Issraa El-Kogali Häggström FastMarkRentVattenLevandeKulturarv
Tawanda Appiah Mmabatho Thobejane Nombuso Mathibela EMBASSY George
Chamoun Fahyma Alnablsi Asha Mohammed Wafaa Kalip Muna Al Yaqobi
Shahram Khosravi**

Hurting and Healing: Tänk dig ett annat kulturarv

Tensta konsthall 19.3–28.8 2022

Medverkande konstnärer: Brook Andrew, DAAR Sandi Hilal & Alessandro Petti, Jeannette Ehlers & La Vaughn Belle, FCNN, Edi Hila, Patricia Kaersenhout, Manjot Kaur, Taus Makhacheva, Renzo Martens & CATPC, Rabih Mroué, Otobong Nkanga, Katarina Pirak Sikku och Jonas Staal

Konstnärer, forskare och gästcuratorer i samverkan med syfte att titta närmare på hur den västerländska uppfattningen om kulturarv kan utmanas och omdefinieras.

Utställningen har sin grund i Palestina och i ett nära samarbete mellan Charles Esche, chef för Van Abbemuseum, och konstnärerna och arkitekterna Sandi Hilal och Alessandro Petti. I verket *Refugee Heritage* spekulerar Hilal och Petti kring vad som skulle hända om man utnämnde flyktinglägret Dheisheh i Palestina som ett av UNESCO:s världsarv, med samma status som exempelvis pyramiderna i Giza, Taj Mahal eller de kungliga slotten i Europa. I form av ljuslådor och fotoalbum refererar installationen till de byar som ett stort antal människor tvingades lämna 1948. Lägret Dheisheh bildades 1949 och kan förstås som ett permanent och samtidigt tillfälligt samhälle i en statslös nation som existerar både inom och i motsättning till FN:s regelverk. Genom att föreslå samhället Dheisheh som något värt

att bevara och vårda, skiftas villkoren för hur ett världskulturarv kan uppstå för ett ögonblick, och frågan om vad som ska hända med kolonialismens och ockupationens materiella historia tas upp igen i Palestina. Kan exil och migration öppna upp för en annan syn på kulturarv bortom nationalstaten? Hur kan förståelsen av kulturarv avkoloniserars i samhällen och organisationer som formats av europeiska kunskapssystem?

Utifrån den här centrala frågan rör sig utställningen mot ett antal verk som presenterar konkreta förslag till att lyfta fram nya kulturarv. De förskjuter, vrider och vänder på existerande uppfattningar om hur dåtiden verkar i vår tid, och framåt. Flera verk behandlar den historiska koloniala exploateringen och den ojämlikhet och förödelse som orsakats av den globala kapitalismen. Utställningen har ett skandinaviskt inslag med verk av Katarina Pirak Sikku som genomför en helande behandling av rasbiologins arkiv, FCNN:s feministiska tv-program och Jeannette Ehlers & La Vaughn Belles VR-version av monumentet *I am Queen Mary*. Manjot Kaur belyser den polyteistiska religionen som immateriellt kulturarv, och vänder sig till de gudomliga egenskaperna hos olika gudar för att lyfta fram det ekologiska läkande som krävs för att livet på jorden ska fortsätta. Jonas Staals bilder från Rojava dokumenterar processen att etablera demokratisk konfederalism i det kurdiska området i norra Syrien medan Taus Makhachevas video förkroppsligar den paradoxala

handling som är i fokus för utställningen *Hurting and Healing*, en balansakt där museimålningar visas upp och förs i säkerhet av en lindansare mellan två bergstoppar i Kaukasus. Otobong Nkangas projekt *Landversations* har inspirerat konsthallen att bjuda in lokala aktivister och experter att diskutera inhemska kolonialism, landexploatering, urbefolkningars rättigheter och migrationens (agri)kultur.

En serie videofilmer av konstnärskollektivet CATPC och Renzo Martens belyser de extraordinära ansträngningar som västerländska museer är beredda att göra för att hålla fast vid sina koloniala förvärv, och hur principen om ägande till och med undertrycker de andliga rättigheterna i de samhällen som en gång skapat verken. Detta globala problem har kallats den koloniala skillnaden, där de som inte anses vara kapabla eller värda att fatta beslut själva helt enkelt förvandlas till objekt. Både Patricia Kaersenhouts och Brook Andrews fotografiska bilder försöker reducera en del av denna vita arrogans genom att vända dessa koloniala bilder och texter mot sig själva. När man tittar på dem är förhoppningen att en del av styrkan i det dekoloniala motståndet förs vidare genom verkens form och hur de ramats in av konstnärerna.

I samband med utställningen arrangeras en rad aktiviteter och program som fördjupar ämnet under våren-sommaren 2022. På hemsidan och i sociala medier finns mer information om vår Anti-rasistiska läsecirkel för unga

med Shahram Khosravi (Stockholms universitet), om programserien *Sonic Insurrections* curerad av Tawanda Appiah och Mmabatho Thobejane med fokus på ljud som kulturarv och om *Al Madhafah / Vardagsrummet* där Sandi Hilal och DAAR vänder på rollerna att vara gäst och att vara värd i samarbete med Tensta-bor och med konsthallens Språkcafé och Kvinnocafé. Här finner du även information om vår Påsklovworkshop med Beckmans Designhögskola och om serien "En annan blick på..." där vi besöker en rad platser och föremål som bär på olika historier om kolonialism tillsammans med Michael Barrett (Världskulturmuseerna / Etnografiska museet), Hanni Kamaly (konstnär), Issraa Elkogali Häggström (dokumentärfilmare), Mårten Snickare (Accelerator) och Katarina Pirak Sikku (konstnär, Jokkmokk) m fl.

Utställningen är curerad av Charles Esche i samarbete med Susanne Ewerlöf och Cecilia Widenheim och producerad tillsammans med Van Abbemuseum i Eindhoven som generöst ställt en rad verk ur sin samling till förfogande. Programmet har tillkommit i samarbete med Accelerator/Stockholms universitet, Kungl. Konsthögskolan, Nordiska Konstförbundet, Orten Odlar, FastMarkRentVattenLevandeKulturarv, Fältbiologerna och Tensta bibliotek. Ett stort tack riktas till Mondriaan Fund och Delegation of Flanders in the Nordic Countries samt till Belgiens ambassad som bidragit med stöd till utställningen.

Sakernas tillstånd

Just nu sitter en medarbetare på UNESCO:s högkvarter i Paris och observerar satellitbilder över Ukrainas sju världsarv, samtidigt som flyktingströmmen och de civila offren ökar för varje dag. Ukrainska konstnärer bildar nätverk för att rädda konstverk undan bomberna. Den legendariska Sofia-katedralen är hotad, och på Maidan-museet i Kyjiv evakueras dokument och föremål som riskerar att äventyras eller rent av beslagtgas i den pågående ryska invasionen. 1954 inrättade Haagkonventionen Blue Shield, med syftet att skydda kulturarv även under väpnade konflikter. Ryssland signerade konventionen. Kommer den blå skölden att rädda Ukrainas sju världsarv i det identitetskrig som nu pågår? Ett krig om idén Ukraina.

Den aktuella situationen visar hur angeläget kulturarvet är och hur dess hantering knyter an till andra, större ideologiska konflikter medan nynationalistiska vindar blåser över världen. Inte sällan tas kulturarvsbegreppet som gisslan. Långdragna konflikter gällande stulna skatter präglar museivärlden och kraven på avkolonisering blir allt mer oundvikliga. I vilken grad kan vi separera kulturarv och världsarv från idén om en nationalstat? Och hur kommer det sig att immateriella kulturarv, sådant som inte går att ta på - som kunskaper och traditioner som överförs mellan människor, sånger, bilder, språk och berättelser - inte har

samma status som tingen, som det materiella?

Dessa frågor har intresserat oss en längre tid på Tensta konsthall. I projektet Migration: spår i en konstsamling som ägde rum 2019 på Tensta konsthall undersökte vi bortglömda konstverk och erfarenheter av exil och diaspora med utgångspunkt i Malmö Museum som omvandlades till flyktingcenter vid krigsslutet 1945. Året efter visade vi Michael Rakowitz stora installation The Invisible Enemy Should Not Exist, en lika vacker som spöklik replik av templet Nimrud i nuvarande norra Irak, plundrat av koloniala guldgravare och IS. Med denna satsning tar vi ännu ett grepp på frågan om kulturarv, tillsammans med ett flertal konstnärer som föreslår nya radikala synsätt och strategier för framtiden.

Framtidsperspektivet och Charles Esches mångåriga samarbete med DAAR - Decolonizing Art Architecture Research har hela tiden varit i fokus för arbetet med utställningen Hurting and Healing. Vilka konkreta metoder och verktyg skulle kunna förändra synen på världskulturarv, på historia och på hur historia skrivs? I vilken grad kan olika erfarenheter av exil och diaspora teckna en ny, annorlunda bild av vad kulturarv kan vara?

Flera av konstnärerna använder sig av digitala tekniker och andra samtida metoder som vägrar underordna sig traditionella ekonomiska, geografiska och politiska gränser.

CATPC, Cercle d'Art des Travailleurs de Plantation Congolaise, använder sig av kryptoteknik, eller NFT (non-fungible token), ett nytt verktyg för avkolonisering i form av digital restitution. Syftet är att återta kraften i den Pende-skulptur föreställande den belgiske officeren Balot som hamnat bakom lås och bom i Virginia Museum of Fine Arts samlingar i Richmond i USA, och som varken går att låna till en utställning eller att återföra till konstnärskollektivet CATPC:s sammanhang i demokratiska republiken Kongo. Men framförallt är syftet att köpa tillbaka de landområden i Lusanga som skövlats av palmoljeindustrin och på så sätt skapa grunden för en ny hållbar ekologisk framtid.

Konstnärerna Jeannette Ehlers och La Vaughn Belle har utvecklat en VR-version av sin monumentala skulptur I am Queen Mary som de placerade på kajen framför Vestindisk Pakhus i Köpenhamn 2018 i samband med 100-årsminnet av Danmarks försäljning av Jungfruöarna till USA. Medan det danska etablissemanget funderar på var och hur I am Queen Mary skulle kunna bli en del av den köpenhamnska stadsbilden problematiserar Ehlers och La Vaughn Belle Danmarks roll i det koloniala maktspellet. I form av VR kan Queen Mary hem(ber)söka såväl offentliga som digitala rum och röra sig fritt mellan historisk tid och framtid. En insamlingskampanj ska bekosta en gjutning för permanent placering av den svarta drottningen i den danska huvudstaden och lägga grunden till

en tvillingskulptur på den karibiska ön Saint Croix.

Med sitt verk Ihkuven aajkan maadtoej klaeriejgujmie gåårveldihkie / För evigt klädda i ättens färger skapar Katarina Pirak Sikku en unik intervention i den svenska statens arkiv i Uppsala. Vid ett besök i arkivet ger Pirak Sikku varje fotoalbum ett omslutande täcke komponerat av blått kläde och textila minnen och fragment från personer som konstnären mött under sina många år av intervjuer och samtal kring arvet och såret efter rasbiologernas studieresor. På varje textil har namnen på byarna där den förnedrande fotograferingen och skullmätningarna ägde rum broderats in av konstnären. Hennes handling i arkivet ställer frågor kring pseudovetenskapens roll i Sveriges koloniala historia, och kring vikten av att uppmärksamma de samiska offren och arvet efter Statens institut för rasbiologi som startade för 100 år sedan.

Kanske har den senaste tidens globala klimatkris fått de sista belackarna att inse att de nykoloniala mekanismerna inte går att koppla loss från frågan om rätten att utnyttja mark och naturresurser, och från synen på tillväxt. Vissa floder, skogar, naturområden och immateriella världen har rättigheter och är skyddade, andra inte. Samtidigt som protesterna rasar mot en planerad litiumgruva i Portugal står batterifabriken i Skellefteå och väntar på samma litium med löften om nya jobb och lokal utveckling.

Samtidigt som protesterna mot den planerade gruvsdriften i Gállok rasar hävdar Jokkmokks kommun vikten av att skapa jobbtillfällen och nya energiresurser i den gröna omställningens namn, och upprörda röster varnar för att det unika världsarvet Laponia är hotat. Kanske har det aldrig varit så uppenbart hur det ultralokala, det superglobala och klimatkrisen hänger ihop.

I Manjot Kaur's akvareller föder den indiska fruktbarhetsgudinnan Lajja Gauri fram ett ekosystem, och konstnären bjuder in oss att reflektera över de landskap som vi ockuperar och exploaterar och deras framtid. Konstnären frågar sig hur ett annat, mer symbiotiskt och antipatriarkalt förhållande mellan ekologi och mänsklighet, mellan människa och icke-människa, skulle kunna te sig i en serie verk som agerar i gränslandet mellan spekulativ fiktion, samtida storytelling och arkaisk mytologi. I Otobong Nkangas verk Landversation förenas flera angelägna frågor kopplade till människans förhållande till land. Konstnären har vid flera tillfällen bjudit in experter att möta konstpubliken kring olika perspektiv på markfrågor. Hennes akvareller i utställningen berättar till exempel om tidigare land-konversationer med en geolog och en eko-psykolog medan publiken i Tensta får möta lokala odlare som använder kunskap och grödor från stora delar av världen, aktivister som motsätter sig gruvsdrift i Gállok och övriga världen samt fältbiologer som bland annat engagerar sig i frågor

om biologisk mångfald och skogens bevarande.

Utställningen har vuxit fram i tätt samarbete med Charles Esche och Van Abbemuseum i Eindhoven som i många år drivit ett program och en samlingspolitik som på olika sätt utmanat arvet efter tobaksmagnaten van Abbe som byggde sitt imperium och sitt konstsamlande på import av tobaksblad från holländska Sumatra. Under det senaste året har vi även haft förmånen att träffa flera grupper studenter som följt prof. Mårten Snickares kurs Postkoloniala studier i konst och visuell kultur på Stockholms universitet. Grupperna har ofta bestått av internationella studenter från världens alla hörn som nyfiket lärt känna Stockholms kulturinstitutioner och museisamlingar, och regelbundet besökt Tensta konsthall för diskussioner och samtal. Hur ser de koloniala föremålens framtid ut i en pressad museibransch som tampas med arvet från kolonialtiden?

Ur våra samtal har programmet "En annan blick på..." växt fram i samarbete med Mårten Snickare och Accelerator / Stockholms universitet. Istället för att låna in dyrbara museiobjekt till konsthallen, besöker vi under våren-sommaren 2022 ett antal platser som är intressanta att studera ur perspektivet Hurting and Healing tillsammans med grupper från Tensta, forskare och konstnärer där curatören vid Etnografiska museets Afrika-samlingar Michael Barrett och konstnärerna Katarina Pirak

Sikku, Issraa Elkogali Häggström (dokumentärfilmare) och Hanni Kamaly m fl kommer att agera ciceroner i dialog med inbjudna gäster.

I höstas inledde vi en dialog med frilanscuratorerna Tawanda Appiah och Mmabatho Thobejane och bjöd in dem att curera en programserie. Sonic Insurrections behandlar hur ljud har uppfattats och använts som kulturarv hos svarta grupper över hela världen. I sitt arbete placerar de diskussionen om kulturarv i det immateriella, bortom nationsbygget, och prövar ljud som en plats fylld av affekt, minne, puls, solidaritet och andlighet genom tid och rum. De utgår från och utvidgar svarta ljudtraditioner för att utforska hur dessa levs och upplevs i en svensk kontext, och hur de överlappar med traditioner från den afrikanska kontinenten och den vidgade diasporan. De två evenemangen omfattar performance, deep listening sessions samt om- och nytolkningar av musikarkiv och genomförs med ett antal konstnärer i samarbete med Lyssningsrummet på Kungl. Konsthögskolan.

Under våren och sommaren kommer vi att aktivera **AI Madhafah / Vardagsrummet** med Sandi Hilal och DAAR tillsammans med personer i vårt lokala nätverk och i samarbete med Tensta konsthalls Språkcafé och Kvinnocafé. Det finns många beröringspunkter mellan projektet **AI Madhafah** och konsthallens pågående arbete och forskning inom metodutveckling på gränsen mellan

praktik och samtida teori, där vi under åren skapat olika plattformar för att diskutera erfarenheter av migration, exil och translokal identitet, och ständigt fortsätter pröva nya former för kunskapsutbyte och för att förstå hur vi kan lära av varandra.

Under våren genomförs även en antirasistisk läsecirkel för unga vuxna kring Frantz Fanons klassiker Jordens fördömda (1961) om rasism, maktstrukturer och kolonialism. Gruppen träffas vid fyra tillfällen på tisdagskvällar och diskuterar dagens situation och egna erfarenheter i relation till rasismens historia och de idéer som gjort Fanon till en av vår tids viktigaste tänkare. Alla deltagare får boken gratis. Läsecirkeln leds av Shahram Khosravi, professor i socialantropologi vid Stockholms universitet och författare, och genomförs i samarbete med Tensta bibliotek.

Cecilia Widenheim, chef Tensta konsthall

VERK

Verkstexter av Charles Esche (CE)
och Susanne Ewerlöf (SE)

1. Taus Makhacheva

Tightrope (Spänd lina), 2015

Video 58:10 min

Van Abbemuseum

Taus Makhacheva kommer från en familj i Dagestan som är känd för att ha frambringat flera konstnärer och poeter. I Kaukasusbergen i konstnärens hemland, balanserar Rasul Abakarov skickligt på en lina som är spänd mellan två klippformationer. Han tillhör femte generationen lindansare i sin familj. Filmad med drönare ser vi Abakarov utföra en riskabel förflyttning av målningar från en bergstopp till en annan. De är repliker av konstverk från Dagestan Museum of Fine Arts, en samling som speglar regionens människor, kultur och historia såsom den berättas av landets nationalmuseum. Eftersom platsens förflutna präglats av ockupation och förtryck, riskerar Dagestans kulturarv ständigt att gå förlorat eller förstöras. Här visas en del av ansträngningen som krävs för att bevara ett hotat arv. Men denna förflyttning av målningar över bergen representerar också något annat: ett återvändande hem för det som tagits från regionen och flyttats till museet, eller sökandet efter en bättre relation mellan kultur, arv och identitet som erkänner en instabil politisk miljö och vägrar följa reglerna för konst och kulturarv utformade av de stater som

ursprungligen skapade den instabila situationen.

CE

2. Edi Hila

Pyramides (Pyramider), 2011

Olja på duk;

Van Abbemuseum

Pyramides är en drömsk målning med byggnader fångade i en dimblå atmosfär som nästan smälter samman med himlen. Pyramidens form till vänster och konturen av vad som ser ut som ett bröstvärn i bakgrunden antyder arkitektur från det forna Egypten, men här finns även ett annat arv. En pyramid byggdes i Edi Hilas hemstad Tirana som ett museum planerat över den albanske diktatorn Enver Hoxha. Hans förtryckarregim varade i 40 år och avslutades först efter hans död. Efter det politiska skiftet på 1990-talet blev museet ett stumt monument över Hoxhas makt som användes som militärhögkvarter, nattklubb och på senare tid som ett övergivet tillhåll för skatare och graffitikonstnärer. Hilas målning tar bort mycket av byggnadens politiska historia och omvandlar den till en mångtydig symbol som tycks tona ut i osynlighet. Genom att låta byggnaden liksom sväva i skyn i ett eget rum - en rymd som existerar i en människas fantasi - använder han målningen som ett sätt att försona sig med ambivalensen av förtrycket, utan att vare sig sudda ut det eller återupprätta det.

3. Rabih Mroué

**The Old House (Det gamla huset),
2006**

Video 1:15 min

Van Abbemuseum

Lyssna noga medan du tittar eller läs texten intill. "Remembering and forgetting", att minnas och att glömma, blir ett mantra i den här kortfilmen av konstnären Rabih Mroué. Genom att loopa filmen med ett hus som rasar samman i Libanon, tänjer konstnären ut på tiden mellan uppbyggnad och destruktion för att kunna prata om berättande och utveckling. Medan det gamla huset står och faller, talar konstnären om minnets rundgång som upprätthålls genom glömska, följt av ett återuppväckande av det som hände från första början. Med tiden besegras varje tanke om linjär tid där rader av händelser följer på varandra. Historier vecklas snarare ut ur andra historier och dåtiden förändras av nuet. För utställningen *Hurting and Healing* fungerar den här filmen som en fotnot och ett soundtrack - en fotnot om hur arv alltid är en historia tagen från ett okänt förflutet, och ett soundtrack till många av verken som behandlar sådant som medvetet glömts bort och som kan minnas på nytt. Eller med konstnärens egna ord: "Jag berättar inte för att minnas. Tvärtom, jag gör det för att se till att jag har glömt. Eller åtminstone, för att se till att jag har glömt några saker, att de har raderats från mitt minne. När jag är säker på att jag har glömt,

försöker jag komma ihåg vad det är som jag har glömt. Och medan jag försöker komma ihåg, börjar jag gissa och säga: kanske, eventuellt, det är möjligt, det skulle kunna vara så att, förmodligen, det ser ut som, det verkar som, jag är inte säker men, etc...

CE

4. Katarina Pirak Sikku

Ihkuven aajkan maadtoej

**klaeriejgumie gåårveldihkie / För
evigt klädda i ättens färger, 2021**

Uppsala universitetsbibliotek, Statens institut för rasbiologi, Lappar och lappblandad befolkning, D35

Sex fotografier monterade på aluminium. Fotograf: Mattias Lindbäck

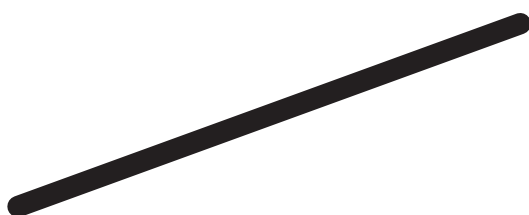
Kläde, pärlor, broderi. Bältet är sytt av konstnärens áhkko, mormor, Tina Sjulsson, gift Klemetsson, 1897–1980

Katarina Pirak Sikkus konst handlar ofta om minnen som smärta och minnen som suddats ut. Många gånger kretsar hennes arbeten kring historier från Sápmi där hon lever och verkar. I utställningen visar hon två verk, varav det ena är skapat som en helande gest i relation till ett av de värsta brotten som den svenska staten begått mot minoriteter i Sverige; det rasbiologiska institutets (1922–1958) insamlande av data och bilder av samer och andra grupper, som av institutet kategoriserades som mindervärdiga. Konstnären

har bearbetat det här materialet i flera tidigare verk, alltid mån om att hantera bilderna som skapades i syfte att visa hur samerna är annorlunda och underordnade det svenska idealet på ett respektfullt sätt. Hon har till exempel avstått från att reproducera institutets bildmaterial för att undvika att personerna som avbildas ska utsättas ytterligare. I det nya arbetet har hon omsorgsfullt skapat textila skydd, handgjorda fodral till de 49 pärmar som rymmer bilder på samer i Uppsala universitets arkiv, Carolina Rediviva, som numera förvaltar det rasbiologiska institutets material.

De textila konstverken vittnar om hantverkets varma omsorg och konstnärens vilja att hela de djupa sår som smärtat genom flera generationer. Små fastsydda detaljer och textilfragment berättar något om en människa eller en familj som avbildas eller beskrivs i materialet i den enskilda pärmen. Broderade bynamn fastslår var de har levt, medan helheten refererar till den samiska kulturens visuella uttryck genom att återge färger och material som används bland annat i den samiska kolten, "för evigt klädda i ättens färger".

Den 23 mars 2021 genomförde konstnären en betydelsefull aktion när

hon under en stund gav pärmarna, bilderna och minnet av människorna i dem ett omfamnande textilt skydd. De hedrades, omhuldades och värnades tillfälligt från allt det som varit. Konstnären har med stöd från bland annat Moderna Museet velat donera verket till arkivet, men hittills har erbjudandet avböjts.

Njuorravuolle, 2022

Två målningar, akvarell på papper;

Njuorravuolle är en utraderad plats och ett i raden av minnen som tvingats i glömska i Sápmi av överordnade makter som tagit beslut om samernas kulturarv utan att tillfråga dem. Konstnären visar oss ett utsnitt av Luleälven som den såg ut när den fortfarande levde 1960, innan vattenkraftsutbyggnaden. I Pirak Sikkus målningar skildras älven tillsammans med förteckningar av de familjer som bodde i byn Njuorravuolle under första halvan av förra seklet innan landskapet omskapades av fördämningar vid utbyggnaden av svensk vattenkraft. Byn kom att helt raderas från kartan och dess rester ligger idag helt under vatten, liksom andra platser som inte ansetts värda att bevara när de ställts mot de resurser som marken i Sápmi erbjuder. Under våren 2022 kommer Tensta konsthall och Katarina Pirak Sikku att arrangera ett besök på platsen som en del i programserien "En annan blick på..." i en förhoppning om att mötas i ett samtal om minnen, det glömda och framtiden.

SE

5. Manjot Kaur

A) Lajja Gauri giving birth to an ecosystem (Lajja Gauri föder ett ekosystem), gouache och vattenfärg på papper

B) Virahotkanthita Yearning for Love (Virahotkanthita längtar efter kärlek), gouache och vattenfärg på papper

C) Tender lotus leaves, once a symbol of purity, enlightenment, or regeneration (Skira lotusblad, en gång i tiden en symbol för renhet, upplysning eller förnyelse); 29,7x42 cm, gouache och vattenfärg på papper

D) Kalaratri/ कालराति , gouache och vattenfärg på papper

E) Brahma is sitting on the lotus and is diligently reading a verse from rig veda (Brahma sitter på lotusblomman och läser flitigt en vers från rig veda), gouache och vattenfärg på papper

F) Yama - The Lord of Death, and Dharamaraj – The King of Justice - sitting on the throne (Yama, dödens härskare och Dharamaraj, rättvisans kung, sitter på tronen), gouache och vattenfärg på papper

G) No title (utan titel), gouache på papper

H) It's Not Rape If It Happened During Periods (Det är inte en våldtäkt om det sker under

menstruation); 40x48 cm, gouache på papper

I) Draupadi taking birth from a yajna, a fire sacrifice (Draupadi föder från en yajna, en eldofferritual); 40x40 cm, gouache, guldfolie och vattenfärg på papper

J) The clothes of Draupadi (Draupadis kläder), gouache och kinesiskt bläck på papper

Arv betyder olika saker i olika kulturella sammanhang och i de här detaljrika, vackert utförda målningarna omformar Manjot Kaur karaktärerna och berättelserna från olika polyteistiska religioner till en samtida värld. Genom att betrakta religion som ett immateriellt kulturarv använder hon de gudomliga egenskaperna hos olika gudar för att lyfta fram det ekologiska läkande som krävs för att livet på jorden ska fortsätta. För att lyfta värden såsom omsorg, visdom och styrka väver hon samman gamla berättelser med samtida angelägenheter i en lek med könsroller.

Konstnären säger själv om sina arbeten att hennes "detaljerade och intima målningar bjuder in betraktaren att spendera tid med dem och fundera över den symbios som existerar mellan mänskligheten och ekologin. Hur kan den värld vi fantiserar om påverka hur vi tänker idag? Vilka konsekvenser för mänskligheten har vår fertilitet och vår iver att föröka oss? Hur sörjer vi det som vi förlorat och vad krävs för att återskapa den biologiska mångfald som är på väg att tillintetgöras? Hur skapar vi en hållbar och respektfull relation mellan biologisk mångfald och mänskliga framsteg medan vi bevarar planeten för framtida generationer? Floder, skogar, och icke materiella kulturarv har juridiska rättigheter i vissa länder; hur kan den idén utvecklas vidare?"

CE

6. DAAR (Decolonizing Architecture Art Research) Sandi Hilal & Alessandro Petti Refugee Heritage, (Flyktingkulturarv) 2017 - pågående Sju ljuslådor, 20 podier, 20 fotoböcker Fotodokumentation: Luca Capuano Produktion: Husam Abusalem / DAAR

I utställningens centrum finns **Refugee Heritage**, en fotoserie av Luca Capuano, av en av världens äldsta flyktingläger, Dheisheh i Betlehem. Ljuslådorna inbjuder till att vandra omkring som om man promenerade genom lägret för att

upptäcka byggnader och offentliga platser runt varje hörn. På låga podier bland ljuslådorna finns också ett antal böcker som ligger uppslagna. Böckerna dokumenterar den aktuella situation som råder i de byar från vilka människorna i lägret utvisades av Israel 1948, byar som många drömmer om att återvända till. Den här intima och vardagliga bilden av lägret existerar eftersom konstnärerna och arkitekterna Sandi Hilal och Alessandro Petti haft ett engagemang i Palestina sedan en lång tid tillbaka. Deras nya projekt har fokuserat på att åstadkomma ett upptagande av lägret till UNESCO:s världsarvslista. Själva ansökan finns utgiven som bok som man kan hitta i Tensta konsthalls café och i bokshopen. Om Dheisheh-lägret uppnår status av världsarv, vad händer då med idén om kulturarv? Kan det befrias ur händerna på erövrarna och istället komma att representera människor och historier som inte sanktionerats av stater? Kan kulturarv användas som ett sätt att bevara berättelser som vanligtvis raderas och istället tjäna som påminnelser om sådant som myndigheter vill att vi ska glömma? Det är frågor som utgör hjärtat av utställningen **Hurting and Healing**. Om ett flyktingläger erkänns som kulturarv, då kan kulturarv skapas av var och en av oss, både på förslag från stater och från grupper som stängs ute från makt och inflytande. Genom att presentera de här idéerna, föreslår Hilal och Petti att en större del av världen kan lära av Palestina

som en plats med lång erfarenhet av att kämpa mot glömska och exkludering, erfarenheter som kan vara till nytta för människor runt om i världen.

CE

Under Program kan du hitta information om *Al Madhafah / Vardagsrummet*, en serie träffar organiserade av Sandi Hilal och DAAR som kommer att äga rum i några privata hem i Tensta med omnejd under utställningsperioden, där vissa av fotoböckerna om byarna kommer att visas.

7. Jonas Staal

The Democratic Self-Administration of Rojava, 2015, sju fotografier

New World Summit - Rojava (Nytt världstoppmöte), 2015-17
Styren, MDF, plexiglas (modell)
Van Abbemuseum

Fotografierna och modellen av ett parlament skildrar den första tiden av revolutionen i Rojava i nordöstra Syrien. Det här genomgripande sociala och politiska experimentet, kopplat till idén om "demokratisk konfederalism" och jämlikhet mellan könen m m, har tillämpats i en känslig militär situation där revolutionen ständigt satts under press. Fotografierna du ser är ett intressant bevis på hur ett samhälle under uppbyggnad snabbt formulerar en idé om en specifik historia som det använder sig av för att forma en kollektiv identitet och värdet av solidaritet. På ett sätt

är det som visas här en sorts arv under tillblivelse, i en särskild del av världen som befinner sig bortom den moderna statens kontroll. Genom flaggornas färger, porträtten av hjältar och användandet av nyckelord som omfattar gemensamma idéer, synliggörs de annars mer osynliga och normaliserade idéerna om arv i stabila nationalstater som Sverige och sätts i ett annat perspektiv. Rojavas icke-status av stat - en autonom zon utan en tydlig internationell status - är också intressant att jämföra med det palestinska flyktinglägrets anspråk i Refugee Heritage av DAAR. I Rojava har män och kvinnor kämpat med sina liv för rätten till autonomi. I processen har några grundläggande symboler för en nationalstat - som t ex flaggor, uniformer och gränsposter - varit nödvändiga att använda, medan andra - mötesrum och parlament - visar hur ett annat kulturarv håller på att ta form i detta revolutionära samhälle.

CE

8. CATPC (Cercle d'Art des Travailleurs de Plantation Congolaise) i samarbete med Renzo Martens Museums and Plantations (Museer och plantager), 2022

6 videoverk, vardera 6:53–9:26 min

CATPC (Cercle d'Art des Travailleurs de Plantation Congolaise)

Balot NFT, 2022

NFT (Non-fungible Token)

CATPC, eller konstnätverket för kongolesiska plantagearbetare, är en

grupp konstnärer från Demokratiska republiken Kongo verksamma i Lusanga. Gruppen bildades av några plantagearbetare i samarbete med den uppmärksammade miljökympen René Ngongo. CATPC har arbetat tillsammans med konstnären Renzo Martens Institut sedan 2014. I serien med sex korta dokumentärfilmer följer vi CATPC-medlemmarna Matthieu Kasamas och Cedart Tamasalas resa från det slagfält där Pende-revolten ägde rum 1931, en protest mot expropriering av mark och tvångsarbete, till förhandlingarna med ett amerikanskt museum i vars samling det numera finns en viktig Pende-skulptur. Revolten på 1930-talet startade då anställda på det som idag är företaget Unilever brukade tillfångata kvinnor från pende-folket för att tvinga män att arbeta på plantagen. När Kafuchi, pende-ledaren Matematos hustru, våldtogs vid ett sådant tillfälle bröt revolten ut - det kom att bli den sista väpnade revolten mot den belgiska staten innan landets befrielse 1960. Första steget var att döda den belgiske kolonistören och tjänstemannen Maximilien Balot som halshöggs. En skulptur föreställande Balot gjordes för att innesluta hans aggressiva ande och få den att verka för pende-folkets väl. Skulpturen gömdes undan när belgiska militärer sökte efter kroppen. Samtidigt dödades hundratals personer med maskingevär.

Skulpturen dök upp igen 1972 när den såldes till den amerikanska

forskaren Herbert Weiss som sedermera donerade den till Virginia Museum of Fine Arts (VMFA) i USA. Som en del av den permanenta samlingen av VMFA har skulpturen fått benämningen "Chief's or Diviner's Figure representing the Belgian Colonial Officer, Maximilien Balot" (Hövding- eller fjärrskådarfigur föreställande den belgiska kolonistören Maximilien Balot). I videofilmerna besöker konstnärerna från Lusanga nyckelpersoner och dekoloniala filosofer. Deras samtal avslöjar den osynliga kopplingen mellan plantager i söder, vilkas förtjänster använts för att bygga museer, och museer i norr där konst från plantagerna bevaras och akademisk forskning finansieras. Serien leder fram till VMFA där Kasama och Tamasala begär att skulpturen ska återföras till Lusanga. Deras förfrågan har fortfarande inte besvarats och konstnärerna i CATPC har därför skapat en så kallad NFT (Non-fungible Token) av skulpturen, det vill säga hakat på den kryptoteknik som används för försäljning av digital konst. Projektet är ett sätt att öka medvetenheten om deras anspråk på skulpturen och att möjliggöra köp av land vid plantagen i Lusanga där de bor så att de kan skapa ett liv oberoende av dagens ekonomiska kolonistörer.

CE

9. Otobong Nkanga

Landversation series: Rios e Ruas (Floder och vägar), 2014
Gouache och akryl på papper;

Landversation series: Geologists (Geologer), 2014
Gouache och akryl på papper;

**Landversation series: The Echo-
psychologist (Eko-psykologen), 2014**
Gouache och akryl på papper;
Van Abbemuseum

Bord inspirerat av Otobong Nkangas projekt Landversations. Bordet aktiveras av ett flertal experter under utställningens gång enligt instruktion från konstnären.

Landversations genomfördes första gången 2014 i samband med den 31:a São Paulo-Biennalen i Brasilien. Det var i samband med det tillfället som de tre teckningarna skapades och de återspeglar verket som bestod av fem runda bord vid vilka personer med ett aktivt förhållande till jorden och dess angelägenheter kunde träffa publiken och dela sin kunskap. I den nya installationen, skapad för Tensta konsthall, har konstnären formgett ett bord med glasbehållare på tre ställen.

Vilka personer som ska bjudas in och hålla i "landversations" har hon överlåtit till arrangörerna av utställningen. Tensta konsthall har bjudit in tre grupper som engagerar sig i markfrågor som är angelägna i Tensta och på andra platser i Sverige. Aktivistgruppen **FastMarkRentVattenLevande Kulturarv** arbetar för hotade miljövärden och för urfolks rättigheter och är emot gruvdrift. De har i flera år regelbundet fört fram olika frågor på Riksbron vid Sveriges riksdag. En akut hotad plats som gruppen uppmärksammat är Gállok utanför Jokkmokk. Nätverket Orten Odlar berättar om odlaren Zita och andra som har kolonilotter på Järvafältet, ofta med radikala metoder och grödor som är vanligare på andra platser än i Sverige. Den tredje frågan berör den hotade mångfalden och artrikedomen på platser som t ex Järvafältet, och som engagerar Fältbiologerna som gärna pratar om vikten att freda olika naturområden så att olika levande varelser ska trivas. Vardera gäst vid Nkangas bord kan ta med sig material som de vill dela med sig av till konsthallens besökare när de själva inte är på plats.

CE

10. Brook Andrew

Sunset (Solnedgång) II - V - VII, 2016
Neon, karta 1800-tal, pressbilder,
vykort, dagstidning, sapeleträ, Charles
Kerry Sydney-foto m m
Van Abbemuseum

Det krävs lite detektivarbete för att förstå hur Brook Andrews verk kan kopplas till temat för Hurting and Healing. Låt oss börja med vad hans verk har gemensamt. De är alla inramade med afrikanskt sapeleträ och sedan omgivna av färgad neon, och de innefattar alla äldre fotografier eller kartor. Allt här ser ut att komma från en avlägsen tid och ändå är de gjorda 2016. De centrala bilderna i varje verk visar diverse handlingar av vardaglig rasism, våld eller protesterande människor. Bilderna tycks komma från olika källor från olika delar av världen. Den tunga inramningen tillsammans med neonslingan är det som för dem samman, eller skär av dem från omgivningen. Det kan vara en ledtråd att veta att Brook Andrew är en konstnär från Australien med aboriginska, brittiska och europeiska rötter. Verket **Sunset (Solnedgång)** är ett sätt för honom att försonas med det våldsamma förflutna som blev hans bakgrund. Ett sätt att närma sig tanken om att historia inte ska förnekas eller gömmas, men ändå ge bilderna en sorts skydd genom att rama in dem för att minska skadan de gör mot människor idag. Titeln **Sunset** kan också fungera som en helande aspekt - britterna brukade hävda att de regerade över ett "imperium där solen aldrig går ner". Kanske de här verken är som talismaner som hjälper till att komma till ett avslut för sådana avskyvärda vit-makt-fantasier.

CE

11. Patricia Kaersenhout While we were Kings and Queens (Då vi var Kungar och Drottningar), 2020

12 delar, digitala tryck på Hahnemühle-papper, träskivor med text, instruktionsblad, hammare, spik;

Det finns instruktioner för det här verket som uppmanar besökaren att läsa texten noggrant och medan du läser, vara uppmärksam på dina kroppsörnimmelser. Närhelst din kropp ger dig negativa fysiska reaktioner inför ett ord du läser, är det en signal för dig att hamra en spik genom det ordet. De här instruktionerna refererar till Nkisi och Minkisi-andarna och de objekt som de här andarna innesluter. De förekommer i områden runt Kongo floden och omkring området i Centralafrika. Nkisi objekten som innehåller andar hamras ofta på med spik så att andarna aktiveras. Varje spik representerar en kollektiv ed i syfte att upphäva ondska.

Konstnärens egna ord om **While we were Kings and Queens** lyder så här: "Jag tryckte upp bilder på stolta och vackra svarta och bruna människor ur en bok kallad "The European Enlightenment: Zeitalter der Aufklärung", utgiven 1976. Boken ingick i en performance jag genomförde 2017, **Daughter of Diaspora**. Som resultat av performansen har några av boksidorna arga kommentarer från studenter vars släktingar inte tagits upp här. 1712 höll Willy Lynch ett

ökänt tal till slavägare i The Colony of Virginia, där han delade med sig av de förtryckarmetoder han utövade på svarta slavar. Termen 'lynchning' kommer från hans efternamn. Jag vill också visa den vita psykosen i vilken svarta och bruna kroppar fångslas. Meningarna från Willy Lynchs tal står i skarp kontrast mot upplysningens texter och den svarta upplysningsfilosofen Anton Wilhelm Amos filosofi."

Distant Bodies (Avlägsna kroppar), 2011

Tre digitala tryck på polyesternet, Van Abbemuseum

De här tre tidiga verken av konstnären bakom **While we were Kings and Queens (När vi var kungar och drottningar)** är kollage av tyger från före detta nederländska kolonier i Karibien monterade tillsammans med fotografier av nakna svarta kvinnor. Bilderna skickades till Europa på 1800-talet för att bekräfta det "exotiska och sensuella landet" som de ockuperande européerna tyckte sig uppleva. Trots att fotografierna dryper av rasism är det ofta de enda bilder som bevarats av svarta kvinnor under det koloniala våldet. Därför försöker Kaersenhout att plocka dem ur sin underordnade position och ge tillbaka något av deras värdighet.

Hon tar bort bakgrunden från fotografiet och sedan trycker hon bilden igen på Pangi-tyger. Tyget kommer från slavtiden och var till för att användas av manliga och kvinnliga surinamesiska marooner. Marooner var förslavade folk som hade rymt från fångenskap och som byggde upp egna samhällen i täta skogar eller andra svårtillgängliga områden. De och deras ättlingar använde Pangi-plagg för att markera sin tillhörighet inom någon av de sex maroon-klanerna i Surinam. Trots att de fortfarande exponeras så att deras ursprung i kolonialismen inte kan glömmas, har de här kvinnorna inte desto mindre vunnit tillbaka något av sin individualitet och motståndskraft genom de här verkens form.

CE

12. FCNN (Feminist Collective with No Name)

FCNN News Episode One: White Institutions and Representation (FCNN:s nyheter, avsnitt 1: Vita institutioner och representation), 2018
Video, 15 min

På en välbekant tv-skärm möter vi tre ovanliga nyhetsförmedlare. De avslöjar redan inledningsvis vilka de vänder sig till och vad de vill åstadkomma med sitt nyhetsprogram. De vill bryta ned hierarkier och de talar till dig som tittar – inte om dig. Därefter följer ett inslag där vi möter konstverk i museets salar som förblir tysta när reportern sträcker fram mikrofonen och ställer frågor om deras plats i världen, och inleder ett samtal om hur det är att vara ett

spöke som inte syns eller hörs i vissa rum. Sändningen avslutas med en väderrapport från en framtid då alla årstider endast erbjuder gassande sol.

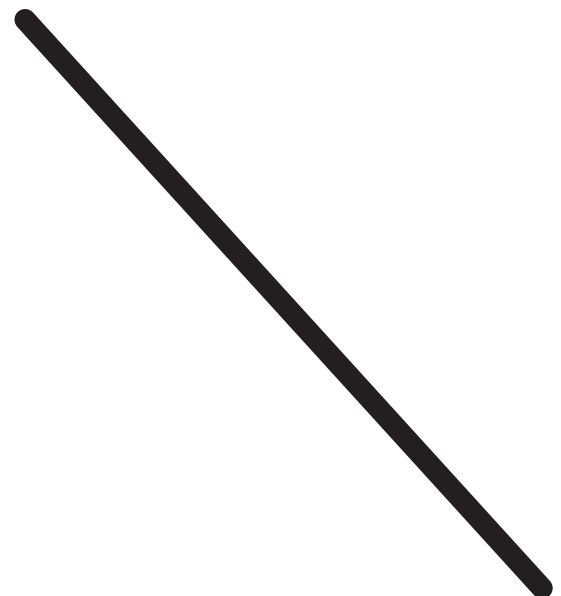
FCNN grundades av Dina El Kaisy Friemuth och Anita Beikpour med flera konstnärer 2016 och har sedan dess arbetat i en rad interdisciplinära samarbeten med konstnärer, filmare och aktivister för att belysa angelägna frågor och ifrågasätta det homogena västerländska kulturlandskapet. De vill synliggöra det som länge osynliggjorts. Som kollektiv pekar de ofta på problem med sexism och rasism i den danska konstvärlden, och i Danmark har de återkommande deltagit i offentliga debatter. Genom att i sin konst använda ett bekant format, tv-nyheter, avslöjar de vilka röster som får höras i det offentliga. Deras arbeten har alltid en aktivistisk utgångspunkt och kan ta formen av performance, video, text eller workshops. I utställningen visas FCNN:s första avsnitt med särskilt fokus på vita konstinstitutioner. Övriga avsnitt finns tillgängliga på kollektivets hemsida fcnnnews.love som ringar in andra aktuella ämnen.
SE

13. Jeannette Ehlers och La Vaughn Belle I am Queen Mary (Jag är drottning Mary), 2022

VR

Produktion: artsXR

I am Queen Mary är ett mångårigt konstprojekt som tagit sig flera skulpturala uttryck. På Tensta konsthall kan besökare uppleva en VR-version (virtuell verklighet) av det här porträttet av en historisk figur som också är det första monumentet i Danmark som hedrar minnet av en svart kvinna, Mary Thomas. Hon arbetade på en sockerplantage på Jungfruöarna under det sena 1800-talet då området var en dansk koloni. Mary Thomas kom 1878 att bli en av de kvinnliga initiativtagarna till ett stort arbetaruppror, kallat Fireburn, på Saint Croix. Efter upproret dömdes Mary Thomas till fängelse och hon avtjänade delar av sitt straff i Köpenhamn. Sedan dess är hon inskriven i Jungfruöarnas historia men har däremot länge varit bortglömd i Danmark. Skulpturen har skapats genom att sammanfoga 3D-skanningar av konstnärerna Jeannette Ehlers och La Vaughn Belle och är en föreställd förening av två kroppar, två platser och flera berättelser. Drottning Mary

sitter på en tronliknande korgstol som refererar ett ikoniskt porträtt av Huey P Newton, en av Svarta pantrarnas ledare, placerad på ett stort podium. Skulpturens fundament är murat av koraller som också kommunicerar en berättelse. När Saint Croix etablerades som en dansk koloni fick förslavade afrikaner skörda koraller i havet som användes som byggnadsmaterial.

Konstnärerna bakom verket har båda sina rötter i Karibien och påbörjade sitt samarbete inför uppmärksammandet 100 år senare av försäljningen av Jungfruöarna till USA, som genomfördes 2017. Genom verket vill de förskjuta fokus till dem som protesterade mot kolonialt förtryck i Karibien. Målsättningen är att uppföra två sju meter höga, permanenta versioner av monumentet på vardera sidan Atlanten i anslutning till tidigare handelsplatser som knutit samman Saint Croix och Köpenhamn. I det västindiska magasinet i Köpenhamn förvaras idag den kungliga samlingen med gipskopior av skulpturer från den västerländska konsthistorien, från antikens Grekland till renässansen, och utanför byggnaden stoltserar sedan länge en enorm bronskopia av Michelangelos David, som är tänkt att bli Queen Marys granne när projektet väl är realiserat. I Saint Croix kommer skulpturen placeras i hamnen i Frederiksted, platsen där Fireburn-upproret startade.

SE

PROGRAM

- **Lördag 19.3 12:00–17:00**

Vernissage

12:00–14:00 Akvarell-workshop under ledning av konstpedagog George Chamoun, för barn.

15:00 Hurting and Healing:

Rethinking heritage today. Samtal med utställningens curator Charles Esche, Tensta konsthalls intendent Susanne Ewerlöf, samt konstnärerna Alessandro Petti & Sandi Hilal (DAAR), Jeannette Ehlers, Renzo Martens, Dina El Kaisy Friemuth (FCNN), Katarina Pirak Sikku m fl. På engelska.

Presentation av Sonic Insurrections, ett program curerat av Tawanda Appiah och Mmabatho Thobejane.

17:00 Al Madhafah / Vardagsrummet

bjuder in dig att besöka ett antal Tensta-bor som kommer att öppna upp sina hem för kvällen. Varje värd kommer att välkomna en liten grupp gäster och servera te och utsökt vegetarisk mat. Här får du att ha chansen att se DAAR:s (Sandi Hilal & Alessandro Petti) projekt Refugee Heritage i form av unika böcker som representerar de palestinska byarna från vilka människor fördrevs 1948.

- **Lördag 26.3 & onsdag 13.4**

Sonic Insurrections

Sonic Insurrections är en programserie som lyfter fram ljud och lyssnande som träffytor för affekt, minne, solidaritet, puls, rytm och andlighet. Vi fördjupar oss kring ljud för att komma åt dess historia, dess nuläge och pågående processer för att karva fram något annorlunda (Otherwise).

Med utgångspunkten att föreställa sig ett "otherwise" försöker vi omskapa definitionen av kulturarv som något som utgörs av vissa arkitektoniska, historiska och naturgivna värden knutna till nationalstaten. En definition som menar att kulturarvet är materiellt, historiskt och bidrar till att skapa världar och nationer. Konstruktionen av nationell gemenskap sker ofta genom våld, krig och anti-svart rasism. Om kulturarv kan knytas till sådana sammanhang, finns det också sätt att förenas bortom dessa, över gränser? Vi har inga exakta svar eller lösningar, men anar att musik och ljud kan ta sig igenom bortom skiljelinjer och bidra till gemenskap hos svarta grupper och vidare. Sonic Insurrections äger rum vid två tillfällen; det första sker på Tensta konsthall och innehåller en djupare presentation av dessa tankegångar med curatorerna bakom programserien; Tawanda Appiah och Mmabatho Thobejane samt en presentation av Nombuso Mathibela följt av ett set där hon spelar vinylskivor. Det andra tillfället är en lyssningssession tillsammans

med DJ-kollektivet EMBASSY och äger rum på Kungliga Konsthögskolans Lyssningsrum. Sonic Insurrections genomförs i samarbete med Kungl. Konsthögskolan och Nordiska Konstförbundet

Lördag 26.3

18:30–19:00 - Introduktion: Tawanda Appiah och Mmabatho Thobejane

19:00–19:30- Samtal: “The Personality of Black Sonics” med Nombuso Mathibela (zoom)

19:30–19:50 - Q&A

19:50–20:50 - Vinylset + lyssningssession med Nombuso Mathibela

Eventet genomförs på engelska

Onsdag 13.4

18:00 på Kungl. Konsthögskolan, Lyssningsrummet, Skeppsholmen

- “En annan blick på...”

(Datum meddelas senare)

Det här är en programserie med alternativa platsbesök som erbjuder nya synsätt. Kan vi se på det som varit med andra ögon? Varandras ögon? Kan andra berättelser hjälpa oss att omvärdera kulturarv? Vi samlas för att se på platser, föremål, arkiv och museer som länge knutits till en kolonial berättelse. Kan vi gemensamt spekulera om det förflutna och fantisera om framtiden på nya radikala sätt? Tillsammans med bland andra konstnären Hanni Kamaly besöker vi Lappkärrsberget och andra platser runt Stockholms universitet; på Etnografiska museet samtalar vi med

curator Michael Barrett kring några föremål i samlingarna; i maj besöker vi Messaure norr om Jokkmokk med konstnären Katarina Pirak Sikku som ciceron. Datum och mer detaljer aviseras på tenstakonsthall.se och i sociala medier. Serien “En annan blick på...” arrangeras i samarbete med Accelerator / Stockholms universitet.

Onsdag 27.4

Etnografiska museet /

Världskulturmuseerna. Ciceron:

Michael Barrett, antropolog, forskare och curator för Afrika-samlingarna på Etnografiska, Issraa Elkogali Häggström, dokumentärfilmare m fl

Onsdag 11.5

Universitetsområdet. Ciceroner: Hanni Kamaly, konstnär, Mårten Snickare, prof. Stockholms universitet, Jonas Monié Nordin, arkeolog m fl

Fredag 20.5–lördag 21.5

Messaure, Jokkmokk. Ciceron:

Katarina Pirak Sikku, konstnär m. fl.

Nordiska museet. Ciceron: Susanne Ewerlöf m. fl.

Obs! Begränsat antal platser. För anmälan och mer information se hemsida och sociala medier.

- Antirasistisk läsecirkel: Frantz Fanon

I den här läsecirkeln kommer vi att läsa Frantz Fanons klassiker Jordens fördömda som kom ut 1961 och som handlar om rasism, maktstrukturer och kolonialism. Vi träffas vid fyra

tillfällen på tisdagskvällar och läser tillsammans utvalda delar av texten. Under läsecirkeln diskuterar vi dagens situation och egna erfarenheter i relation till rasismens historia och de idéer som gjort Fanon till en av vår tids viktigaste tänkare. Alla deltagare får boken gratis. Anmälan till: george@tenstakonsthall.se

29.3, 18:00–19:30 på Tensta bibliotek
12.4, 18:00–19:30 på Tensta Konsthall
26.4, 18:00–19:30 på Tensta Library
3.5, 18:00–19:30 på Tensta Konsthall

Läsecirkeln genomförs i samarbete med Tensta bibliotek under ledning av Shahram Khosravi, professor i socialantropologi på Stockholms universitet, och som skrivit efterordet till boken Jordens fördömda som nyligen släppts i nyutgåva på Modernista förlag.

- **Al Madhafah / Vardagsrummet**
Al Madhafah välkomnar dig att besöka några Tensta-bor som kommer att öppna sina hem vid specifika tillfällen. Varje värd tar emot en liten grupp gäster och serverar te och god vegetarisk mat. Väl där får du möjlighet att se DAAR:s (Sandi Hilal och Alessandro Petti) projekt Refugee Heritage i form av unika böcker som representerar de palestinska byar från vilka människor drevs bort 1948. Dessa personer och deras ättlingar lever nu i flyktinglägret Dheisheh sedan 1949. I utställningen på Tensta konsthall visas bilder från Dheisheh och från några av byarna.

Hur kan människor med translokala bakgrund utöva rätten att vara värd och inte fastna i rollen som den eviga gästen? Vad kan den symboliska och praktiska funktionen av ett vardagsrum vara i dagens samhälle? Vardagsrummet är en plats för självrepresentation. För människor som känner sig underrepresenterade i de etablerade rummen och i de diskussioner som förs i det offentliga, blir vardagsrummet en plats där de kan vara värd, bjuda in andra och sätta agendan på egna villkor. Kanske har vardagsrummet potential att förändra samhället och dominerande maktordningar.

Al Madhafah skapades av Sandi Hilal (DAAR) i Boden på uppdrag av Statens konstråd inom ramen för satsningen Konst händer 2016-2018. Sen dess har ett nätverk av vardagsrum skapats av DAAR i olika delar av världen, bland annat på ArkDes i Stockholm, Svenska institutet i Paris, Van Abbemuseum i Eindhoven, flyktinglägret Fawwar i Palestina, Mosaic Rooms i London och på Tensta konsthalls kolonilott på Järvafältet. Vill du vara med och besöka en värd, se mer info om datum på vår hemsida och sociala medier.

- **11-15.4 Påsklov med Beckmans Designhögskola**, för unga vuxna
För mer information se hemsida och sociala medier eller kontakta George Chamoun: george@tenstakonsthall.se

Tensta konsthall

Visningar och hyra lokal

För bokning av gruppvisningar eller för att hyra lokal kontakta oss på:
info@tenstakonsthall.se eller
08-36 07 63

Visningar för skolor

Vi ger kostnadsfria visningar för förskola, grundskola och gymnasium. Är du intresserad av visning och praktisk workshop så kan vi även ordna det med viss framförhållning. För bokning kontakta konstpedagog George Chamoun: george@tenstakonsthall.se

Språkcaféet

Språkcaféet är öppet för alla som vill lära sig grunderna i svenska men också träffa nya vänner och dela erfarenheter och tankar. Särskilt välkomna är deltagare som står utanför det svenska utbildningssystemet i väntan på asyl. Under träffarna på fredagar och söndagar övar man sig i att tala, i grammatik, och umgås, läser enkla texter, gör konversationsövningar och går på utflykter tillsammans. Och är du nyfiken på arabiska för nybörjare så kan vi hjälpa till. Är du intresserad av att vara med? Eller vill du vara volontär och delta i konversationsövningar mm? Hör av dig till Fahyma Alnablsi, fahyma@tenstakonsthall.se. Språkcaféet görs som en del av The Silent University, en autonom kunskapsplattform för asylsökande, flyktingar och papperslösa initierad av konstnären Ahmet Ögüt.

Kvinnocaféet

Kvinnocaféet anordnar träffar två gånger i veckan på tisdagar och torsdagar

där handarbete, samtal och utbyte av erfarenheter står i centrum. En gång i månaden gör gruppen utflykter och tittar på utställningar tillsammans. Ibland arrangeras workshops med konstnärer där vi lär oss nya tekniker av varandra eller gör ett projekt i samarbete.

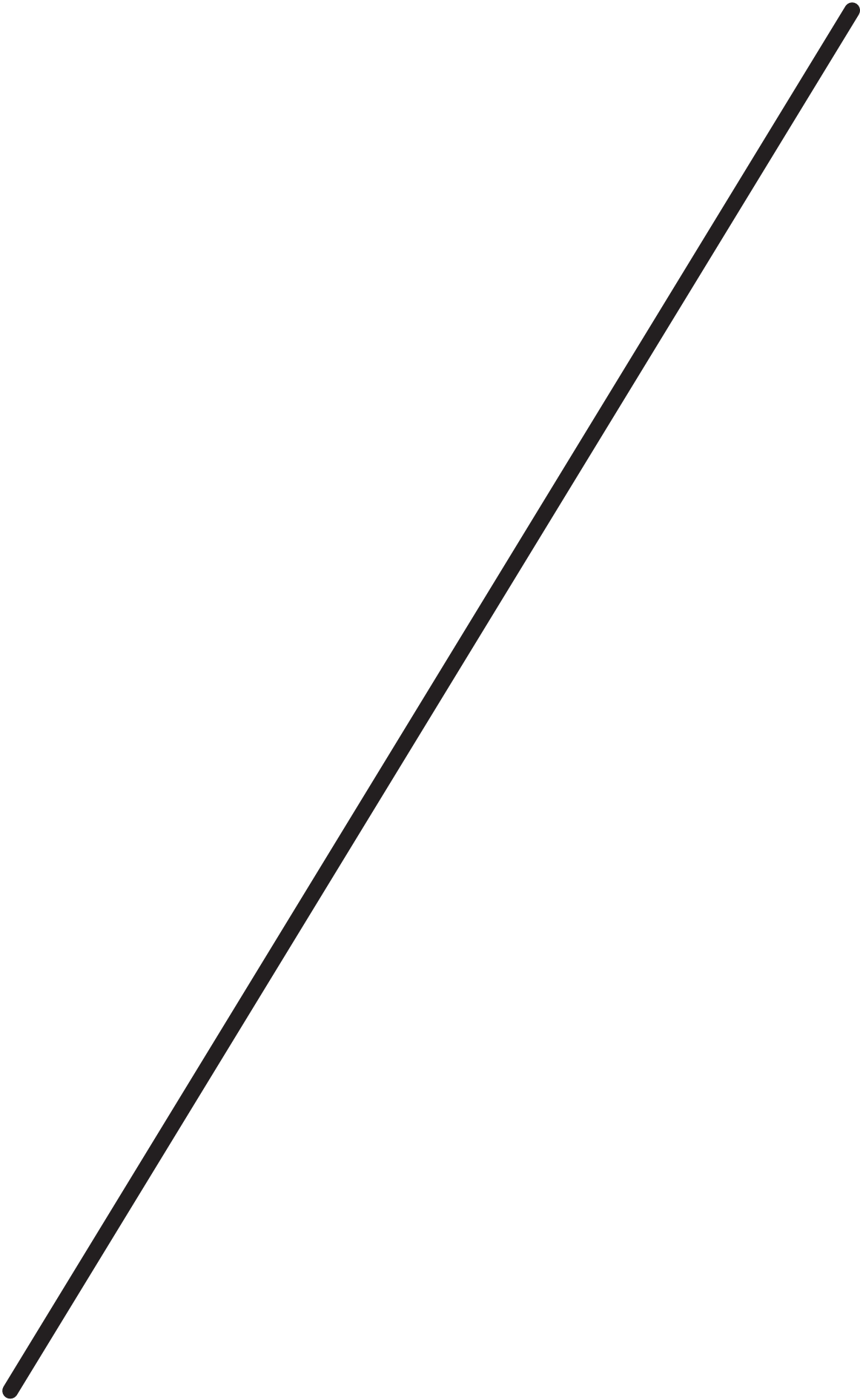
Under sommaren är Kvinnocaféet värd för Konstverandan, en daglig öppen verksamhet under ledning av pedagoger från Hemslöjden i Stockholms län. Är du intresserad av att vara med? Hör av dig till Muna Al Yaqobi, muna@tenstakonsthall.se

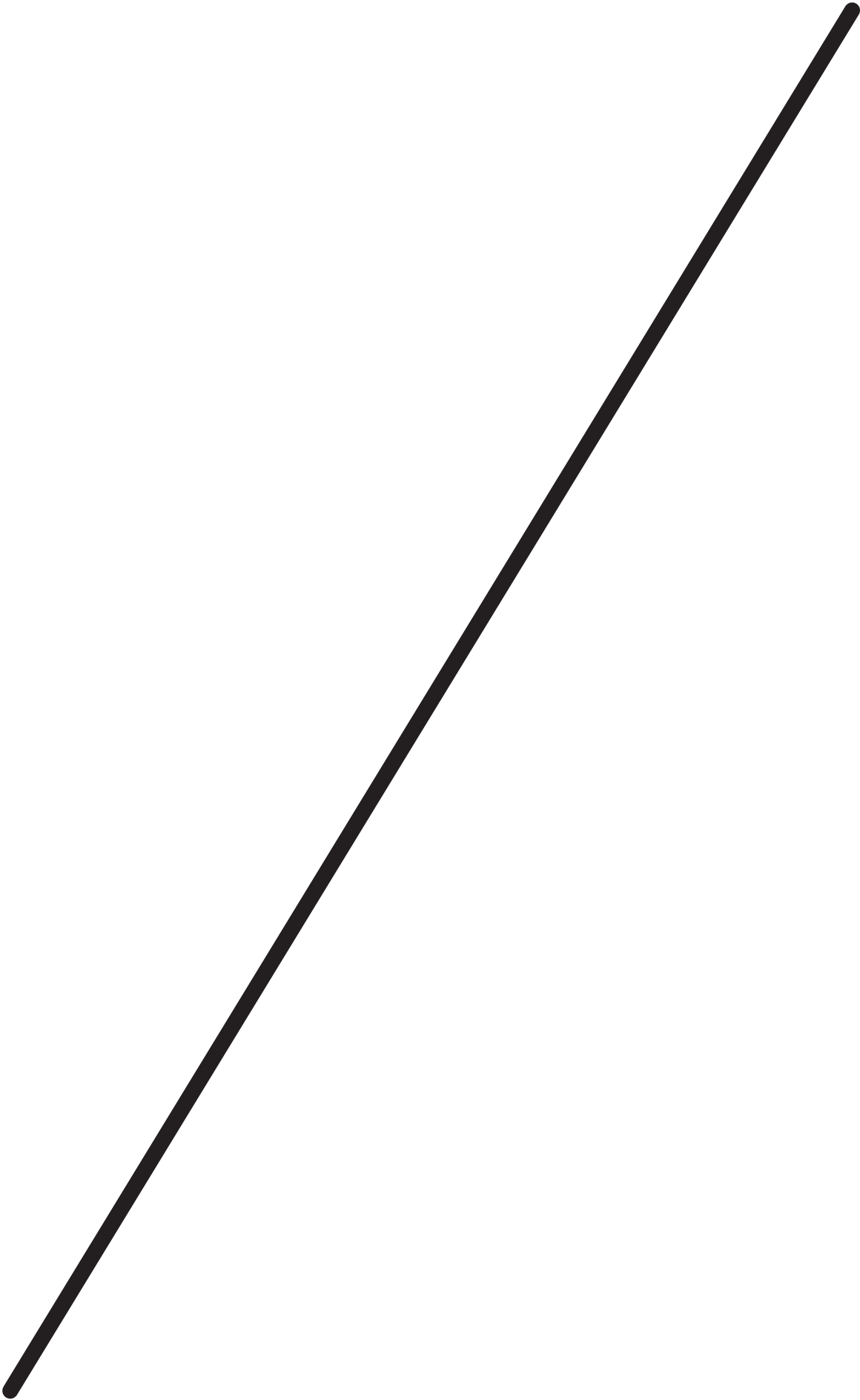
Medborgare till medborgare

Medborgare till medborgare äger rum på tisdagar och syftar till att skapa en mötesplats för nyanlända som behöver stöd och kunskap om samhället i Sverige. En rådgivningsverksamhet som kan handla om allt från myndighetskontakter och språkträning, till att förmedla kontakt mellan personer med liknande bakgrund. Med utgångspunkt i konsthallens program möts också gruppen i gemensamma samtal om konst, kultur och samhällsfrågor. Under ledning av Fahyma Alnablsi. För anmälan och info, kontakta fahyma@tenstakonsthall.se

Läxläsning med IM

Individuell Människohjälp (IM) har sedan några år arrangerat läxhjälp på Tensta konsthall, vilket sker på onsdagar efter skoltid. Läxhjälpen drivs av volontärer som ger kompletterande stöd i skolarbete och studier. Syftet är att främja utbildning på lika villkor, oavsett modersmål. Läxhjälpen riktar sig till alla i närområdet som studerar och äger rum i konsthallens klassrum.

Personal Tensta konsthall

Cecilia Widenheim

Chef

Fahyma Alnablsi

Reception, Språkcafé

Olle Arbman

Producent

George Chamoun

Konstpedagog

Susanne Ewerlöf

Intendent

Muna Al Yaqobi

Assistent, Kvinnocafé

Didem Yildirim

Producent

Paulina Sokolow

Kommunikationsansvarig

Installation och teknik

Johan Wahlgren

Max Ronnersjö

Danae Valenza

Karl Norin

Kasper Norin

Malin Norberg

Tensta konsthall stöds av Stockholms stad, Kulturrådet och Region Stockholm. Projektet Hurting and Healing är producerat i samarbete med Van Abbemuseum, Eindhoven och har erhållit bidrag från Mondriaan Fund och Delegation of Flanders in the Nordic Countries samt från Belgiens ambassad.

M **mondriaan fund**
for visual arts & cultural heritage

 Flanders
State of the Art

Hurting and Healing: Tänk dig ett annat kulturarv

1	Taus Makhacheva	8	CATPC (Cercle d'Art des Travailleurs de
Plantation Congolaise) & Renzo Martens
2	Edi Hila	9	Otobong Nkanga
3	Rabih Mroué	10	Brook Andrew
4	Katarina Pirak Sikku	11	Patricia Kaersenhout
5	Manjot Kaur	12	FCNN (Feminist Collective with No Name)
6	DAAR	13	Jeannette Ehlers & La Vaughn Belle
7	Jonas Staal		

Utställningskarta

